

kan være noget i, at der er større Forbrug hos dem, der have den større Skatteevne. Det er dog langt fra Tilfældet i det Forhold, som det burde, og ved Brændevinsskatten er det slet ikke Tilfældet. Her staar Forbruget saa godt som ikke, jeg kan gerne sige, aldeles ikke i Forhold til Skatteevnen, og jeg anser derfor denne Skat for den uretfærdigste af alle. Det er mit Syn paa det, og derfor vil jeg foreslaa, at man stemmer mod Forslagets Overgang til 2den Behandling.

Andersen: Jeg kan i alt væsentligt henholde mig til de Synspunkter, som det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) i dette Øjeblik har fremsat for det høje Ting. Jeg tillod mig forleden Dag under første Behandling af Indkomst- og Formueskatlovsforslaget at henstille, om man ikke paa denne Lov kunde søge den Kompensation, som man mener det nødvendigt at faa. Jeg tillod mig at henstille dette, fordi jeg har den Opfattelse, at for saa vidt man skal fordele Omkostningerne ved en Skattereform, som har den Karakter, som den her foreliggende Skattereform har, paa en retfærdig Maade, saa bør man gøre det ved at lægge de forøgede Byrder der, hvor Skatteevnen er, og ikke søge at faa disse Omkostninger betalte ved en Lov som den, der her foreligger, og som gaar ud paa at forhøje Brændevinsafgiften. Jeg betegede en Skat som den, man her foreslaar, for at være uretfærdig, fordi jeg har den Opfattelse, at denne Skat kommer til at hvile haardest paa den fattigste Del af Befolkningen. Det ærede 11te kongevalgte Medlem (H. N. Hansen) indvendte herimod, at han ansaa en Brændevinsskat for retfærdig, og han mente, at en saadan Skattebyrde blev ligelig fordelt paa de forskellige Samfundsklasser. Jeg maa dog bestemt gøre gældende, at Forbruget af Brændevin ikke staar i Forhold til Folks Indtægter; man kan snarere sige, at Forbruget af Brændevin staar i omvendt Forhold til Folks Indtægter, idet de mindre bemidlede konsumere Brændevin, hvorimod de mere bemidlede Samfundsborgere søge Erstatning for denne Drik i Vin, spiritusholdigt Øl eller andre Nydelsesmidler. Derved kommer det store Forbrug til at falde paa Arbejderne og den fattigste Del af Befolkningen, og Skatten paa et saadant Produkt vil selvfølgelig komme til at hvile haardest paa den fattigere Befolknings Skuldre. Der blev af det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) gjort gældende, at Arbejderne burde ikke undrage sig

deres Skattepligt, men sætte en Ære i at bidrage deres til de Udgifter, som Statshusholdningen medfører. Deri giver jeg det ærede Medlem fuldstændig Ret, men det ærede Medlem udtalte det paa en saadan Maade, at man fik den Opfattelse, at det ærede Medlem mente, at Arbejderne ikke i nogen væsentlig Grad bidrog til de Skatter, hvorved Statshusholdningen blev ført, idet det ærede Medlem udtalte, at Arbejderne betale ikke direkte Statsskat. Dette er naturligvis rigtigt, Arbejderne betale ikke direkte Statsskat, men det ærede Medlem maa ogsaa vide, at de direkte Statsskatter kun udgøre et forsvindende Minimum over for hele den Indtægt, som Statskassen har. Statens Hovedindtægt kommer gennem de indirekte Skatter, og dertil svare Arbejderne et meget betydeligt Kontingent. Jeg har i den Henseende søgt Oplysninger om, hvorledes Forholdet stiller sig, og jeg har fundet disse Oplysninger i den Statistik, som Universitetets statistiske Laboratorium har udarbejdet, og hvori der findes Oplysninger om Elitearbejdernes Forbrug og den Toldbyrde, der hviler paa dette Forbrug. Det fremgaar af denne Statistik, at en Arbejder i Kjøbenhavn, som har en Husstand paa 5 Personer og en aarlig Indtægt af 1,000 Kr., svarer i Finanstold og Beskyttelsestoldskat aarlig 63 Kr. 62 Øre. Naar man hertil lægger, hvad han maa betale i direkte Skat til Kommunen, hvad der her i Kjøbenhavn andrager 12 Kr., og de indirekte Kommuneskatter, hvortil jeg regner Arealskat, Brolægningsskat og Grundskat, der paalignes ham gennem Huslejen, komme vi op til et Beløb af ca. 100 Kr., som denne Arbejder saaledes bidrager til Samfundshusholdningen, et Beløb, der langt fra kan betegnes som ringe, idet det af en Indtægt paa 1000 Kr. udgør $\frac{1}{10}$. Denne samme Statistik oplyser, at en Landarbejder med den samme Husstand betaler i Finans- og Beskyttelsestold 36,1 Kr., hvortil kommer hans kommunale Skatter, der nok kunne sættes til 4—5 Kr., altsaa ca. 40 Kr., hvilket ogsaa omtrent er $\frac{1}{10}$ af en Landarbejders Indtægt. Det forekommer mig derfor, at det maa siges, naar man ser hen til disse Tal, at den arbejdende Befolkning betaler et Bidrag til Samfundshusholdningen, der ikke alene er tilstrækkelig stort, men endogsaa for stort i Forhold til deres økonomiske Kaar. Man vil imidlertid yderligere forøge dette Beløb ved at forhøje Brændevinsafgiften. Man foreslaar her en Afgift af 25 Øre pr. Pot, og med et Forbrug af $\frac{1}{2}$ Pægl pr. Dag, vil